

Kázání Bystřička, Růžďka 23.8.2026 **Co je cílem tvých cest?** (vstup 147)

Introit: **Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky, zpívejte mu, pějте žalmy, přemýšlejte o všech jeho dívech, honoste se jeho svatým jménem, ať se zaraduje srdce těch, kteří hledají Hospodina! Dotazujte se na vůli Hospodinovu a jeho moc, jeho tvář hledejte ustavičně. (Žalm 105, 1-4)**

Píseň 146 (118)

Modlitba

Čtení: Přísloví 16, 1-9

Píseň 313 (440)

Text kázání: **Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. (Matouš 6,33)**

Milí přátelé, bratři a sestry,

opět jsem měl příležitost sloužit na festivalu UNITED, který dnešním dnem končí. Na tomto festivalu člověk vždycky přijme povzbuzení, neboť je tam až hmatatelně cítit živého a přítomného Boha, který s lidmi jedná. Probouzí v mnohých touhu a víru, vede ke smíření, k uzdravení, k pokoji. Láme pouta nesvobody a ukazuje cestu naděje těm, kteří prožívají třeba něco těžkého, ale odevzdávají se Pánu.

Na festivalu zní z mnohých slov právě výzvy **k odevzdání se Pánu Ježíši**, jsou tam i dobré vyučovací semináře na důležitá témata, je tam příležitost jít se svým trápením nebo bolestí do poradenského centra, kde jsou duchovní, psychologové a další odborníci, kterým je možné se v soukromí svěřit se svou těžkostí, trápením a bolestí.

Jelikož jsem i letos v Poradenském centru sloužil, tak jsem mohl opět zakusit, jak je dobré, když se člověk v důvěře svěruje a když se s ním společně mohou modlit, ale také když z rozhovoru vzejde nějaké světlo naděje, a **východisko, které dává Bůh**. Když pak člověk vidí dotyčné z Poradenského centra odcházet, tak mi přijde, jako by šli lehčí. Jakoby složili břemeno, které je tížilo. Jakoby se jim otevřely oči a najednou viděli cestu. Někdy vytrysknou i slzy radosti a nového odhodlání.

To, co mi ale letos rezonovalo z těchto setkání, je, že se někdy my lidé na něco zaměříme, vytýčíme si cíl a jdeme za ním. A může to být i zbožný cíl, nebo něco ušlechtilého, nebo i přirozeného pro život, ale pak se to nějak zasekne, zadrhne, změní se okolnosti a všechno je jinak. Zkuste si sami popřemýšlet, kolik jste měli ve svém životě plánů, a kolik se vám jich podařilo naplnit podle vašich představ? A kolik naopak ztroskotalo?

Někdy do našich cest a plánů někdo hodí vidle. Nebo klacky pod nohy. Někdo může od svého okolí zakusit zradu, podraz, zklamání, něco zlého. Někdy do našich cest ke štěstí přijde nečekaná rána. Ztratíme někoho blízkého, prožíváme bolest, smutek, samotu. A někdy přijde i do našeho života nečekané omezení třeba v podobě vážné nemoci.

Všichni, kteří jsme byli v sobotu ráno na festivalu, tak jsme mohli slyšet **svědectví mladého fotbalisty, který přestoupil z Banské Bystrice do Slovanu Liberec** a který se připravoval na ligovou sezonu, kde to vypadalo, že se prosadí v ligovém týmu Slovanu. Jenže přišla do toho těžká rána. Někaké kontrolní vyšetření ukázalo, že při takové zátěži v zápase, se tep jeho srdce zvyšuje nad rizikovou hranici. Musel podstoupit zákrok, a když se po nějaké delší době z toho vyléčil, opět se připravoval vstoupit na ligovou scénu, ale lékaři řekli, že ještě zkusí udělat zátěžový test, kdy pro jeho tělo nasimulují zátěž ligového zápasu. Jeho srdce to v té chvíli nevydrželo a on zkolaboval. Museli ho probouzet k životu. V té chvíli bylo jasné, že jeho sen hrát fotbal skončil. Když se ho moderátor ptal, jak dlouho se s tím vyrovnával, tak řekl, že ještě s tím není zcela vyrovnaný, ale jelikož je věřící, **začal se ptát Boha, proč zrovna já?** Kladli jste si někdy taky takovou otázku? On pocházel z věřící rodiny a rodina mu byla v těžkých chvílích oporou, ale on po zhroucení svých snů začal hledat Boha více do hloubky a začal ho poznávat jinak, aby se otevřel nový a pravý smysl pro jeho život.

Když to porovnám ještě s jinými příběhy lidí, se kterými jsem mluvil, tak nebudu mluvit o tom, co bylo řečeno důvěrně. Ale v podstatě tam byl podobný scénář. Člověk jde za nějakým svým cílem, má své plány a najednou se jeho sny zbourají z různého důvodu jako domeček z karet. Člověk pak prožívá bolest, zmar a zdá se mu, že pokud nebude moci naplnit své plány, za kterými šel, tak bude vlastně zoufalý, nešťastný, zahořklý, nespokojený a nebude to moc už k žití.

Vždycky když jsem se s těmi lidmi modlil, tak mi přicházelo na mysl stejné slovo, Někdy se zaměříme na jediný cíl a máme dojem, že když ho budeme naplňovat, tak budeme šťastni a spokojeni. Ale pokud ne, tak to bude špatné. A tak jsem jim vždy položil otázku, jestli ten jejich vytýčený cíl je vlastně tím správně zaměřeným cílem. Protože si myslím, že Bůh nám může mnohé z toho, co chceme dosáhnout dát, ale jinak, než si myslíme. Je potřeba totiž zaměřit ten správný cíl. A Pán Ježíše o tom mluví v tom kázání na hoře: **Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.** Když bude ve tvém

životě opravdu na prvním místě Pán Ježíš a jeho království, když zaměříš svůj život tímto směrem, pak ti Bůh může přidat mnohé. Možná jinak, ne hned, ale v pravý čas. Dá ti některé věci, až tě On sám připraví, až do nich dozraješ. A je to právě Bůh, kdo ví, co potřebuješ nejvíc teď a co později. Někdy si z těch svých cílů umanutě totiž děláme své bohy. Jdeme za nimi, žijeme pro své cíle, ale když toho nedosahujeme, pak jsme nespokojeni a nešťastní. Ale jestli žijeme pro své nejisté cíle, jestli jsme jim podřídili svůj život, pak jsou tyto cíle pro nás na prvním místě a pak jsou pro nás bohem. Rozumíte? Bohem jsou nám cíle, které když nedosáhneme, tak nás neuspokojí, a když jich dosáhneme, tak stejně budeme zase nespokojeni a budeme hledat nové cíle, které nás budou naplňovat. A přitom my mnohé můžeme dosáhnout, když **nejprve budeme hledat Boží království. Pak nám bude ostatní přidáno** a my budeme spokojeni. A kdy se nám stane Bůh skutečným Bohem? Tehdy když ho skutečně učiníme svým Bohem! Ovšem nejen slovem v modlitbě a vyznání. Ty jsi můj Pán a Bůh. Ale tím, že Boha v Pánu Ježíši Kristu, učiníme svým cílem. Jestliže bude naším cílem skutečně hledat Boží království a následovat Pána Ježíše Krista, pak bude platit, že to bude On, kdo nám bude ostatní přidávat. Ovšem co je velkou devízou, že v Bohu, když se k Němu modlíme, když ho chválíme, nasloucháme Jeho slovu, když se necháme naplnit Jeho Svatým Duchem, tak jsme naplněni Božím pokojem. Jsme v té chvíli spokojeni. Je nám blaze. Tak se ale stává ve chvíli, kdy upustíme od svých cílů, respektive, kdy tyto cíle nebudou prioritně číslo jedna, ale když se začneme Pána Ježíše ptát, kudy mne chceš vést? Co chceš, abych udělal? Když začneme Boha skutečně poznávat. A když se Jím samozřejmě necháme vést.

Chtěl bych teď připomenout biblické postavy a pak ještě jednu velmi známou osobnost. Vezměme si Joba. Muž, který je Biblií označen před Bohem jako spravedlivý. To znamená, že dodržoval Boží zákony, nijak se neprovinil. Jeho plány a cíle k požehnání a k spokojenosti dostaly velké trhliny. Přišel o majetek, o rodinu, nakonec sám velmi těžce onemocněl. A mohl si říkat. **Proč zrovna já? Co jsem udělal špatně?** Po průběhu těžké nemoci vyzná před Bohem: **Jen z doslechu o tobě jsem slýchal, teď však jsem tě uzrél vlastním zrakem.** Rozumíte? Job si předtím myslel, že má dobré a ušlechtilé cíle. A měl. Dokonce si myslel, že poznal dokonalost Božího zákona a že porozuměl Božím principům. Avšak jeho bolestné ztráty a nemoc, když v té své chvíli konečně zamířil své počínání jen a pouze na Boha, tak teprve tehdy Ho poznal. Teprve došel cíle a uspokojení. Doteď byl slepý, ale najednou Boha vidí a je naplněn Božím světlem a pokojem.

Tou druhou biblickou postavou, o které chci mluvit, je Saul, který se změnil v apoštola Pavla. On si myslel, že plní cíl, který je správný. Chtěl sloužit Bohu, studoval Zákon, prošel školami, stoupal v kariéře jako farizeus. Řekneme si, jistě velmi zbožný a ušlechtilý cíl. Avšak stalo se mu to, že jeho cíl mu zaslepil oči. A to doslova! Myslel si, že dělá správnou věc, když pronásledoval křesťany a schvaloval jejich zabíjení. Až ho v jeho zaslepenosti před Damaškem zastavil sám Kristus a oslepil mu jeho fyzické oči. Zaslepenost nás někdy může přivést k totální duchovní slepotě, kdy už nevidíme Boží cesty, kdy člověk může začít dokonce pochybovat o Boží existenci. A tato slepota je jako samota. Ale Bůh nechce, abys byl sám. On chce, abys Ho spatřil. Jako Job. Anebo jako Pavel. Díky Božímu zastavení a oslepení poznal, že není na dobré cestě, byť se zdála správná. A později mohl vyznat, že kvůli Kristu odepsal vše: **„Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, co je nesrovnatelně cennější, je poznání Ježíše Krista, svého Pána.“**

Tou známou osobností, o které jsem chtěl ještě mluvit je Jan Amos Komenský. Když musel utéct z Fulneku, tak víme, že už nikdy nespátřil své děti a manželku. Zemřeli na mor a nikdy je už neviděl. V Lešně mu pak shořela veškerá jeho díla. Prožíval doslova Jobovy ztráty. A přesto krátce na to píše ve své knize Hlubina bezpečnosti tato slova: **„Všechno v celikém světě je poddáno pohnutelnosti a proměnlivosti, staví se, boří, roste, uvadá, sílí, umdlévá, povstává, padá. Uprostřed toho však stojí střed nepohnutelnosti, přeslavný Bůh. A tak kdo se drží Boha, stojí nepohnutelně na věky.“** Samozřejmě, že jeho ztráty jej mnoho zasáhly a bolely, ale stejně nakonec našel mír jedině v Bohu. V odevzdání se Jemu. Nechám Boha, aby vedl můj život, i když nevím, co mě čeká. Zde dostal hlubší význam i jeho dřívější výrok, **necht' všechno volně plyne, bez násilí.**

Milí přátelé, na závěr ještě připomenou ta důležitá slova z Přísloví: **Člověku se všechny jeho cesty zdají ryzí, ale pohnutky zpytuje Hospodin. Svěř Hospodinu své počínání a tvé plány budou zajištěny...Člověk uvažuje v srdci o své cestě, ale jeho kroky řídí Hospodin.** Amen modlitba píseň 395 (631)

Slovo poslání: list Jakubův 4, 13-17

Požehnání: Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, a vede tě do života věčného. Amen

Píseň 706 (623)